

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/177/2018
Identifikačné číslo spisu: 1109243643
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1109243643.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu C. G., bytom v G., X. XXX, zastúpeného JUDr. Stanislavou Majerovou, advokátkou so sídlom v Košiciach, Kpt. Nálepku 1200/15, proti žalovaným 1/ Trenkwalder, a. s., so sídlom v Bratislave, Mickiewiczova 9, IČO: 35 861 169, zastúpeným Mgr. Vojtechom Budavárom, advokátom so sídlom v Bratislave, Šafárikovo nám. 7 a 2/ TOWER AUTOMOTIVE Malacky, a. s., so sídlom v Malackách, Továrenská 13, o určenie miery zavinenia pri pracovnom úraze a iné, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 25C/307/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. februára 2018 sp. zn. 5Co/26/2018, 5Co/50/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaná 1/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Žalovaná 2/ nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

I. Okresný súd Bratislava I (ďalej aj „súd prvej inštancie“) uznesením z 12. októbra 2011 č.k. 25C/307/2009-179 konanie v časti žaloby, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 9.562,76 € ako bolestného a zaplatenia sumy 20.864,21 € ako náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, zastavil. II. výrokom uviedol, že po právoplatnosti uznesenia súdu o zastavení konania v danej časti bude vec postúpená Sociálnej poisťovni, ul. 29. augusta 8-10, Bratislava. Žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania v súvislosti so zastavením konania. Uviedol, o nároku na náhradu za stratu na zárobku po skončení pracovnej neschopnosti alebo pri uznaní invalidity alebo čiastočnej invalidity a nárok na náhradu nákladov na výživu pozostalých (u oboch nárokoch) za obdobie po 31. decembri 2003, nie je daná právomoc súdu, lebo tieto nároky sa od 1. januára 2004 zo zákona považujú za úrazovú rentu (§ 272 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení), resp. za pozostalostnú

úrazovú rentu (§ 272 ods. 4 cit. zákona), o ktorých v súlade s § 172 ods. 2, 3 písm. a/ cit. zákona rozhoduje Sociálna poisťovňa (viď stanovisko občianskoprávneho a správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 27/2006 k niektorým otázkam právomoci súdu na rozhodovanie o odškodňovaní pracovných úrazov a chorôb z povolania č. Cpj 9/2006).

2. Súd prvej inštancie rozsudkom z 3. júla 2017 č.k. 25C/307/2009-463 určil, že žalovaná 1/ je zodpovedná za škodu na zdraví žalobcu, ktorú žalobca utrpel pri pracovnom úraze 19. februára 2008, v rozsahu 100 %. Žalobu voči žalovanej 2/ zamietol. Žalobu vo zvyšku zamietol. Žalobcovi a žalovanej 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania. Žalovanej 2/ priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnej výške. V odôvodnení uviedol, že na to, aby sa zamestnávateľ zbavil zodpovednosti za pracovný úraz, musí preukázať porušenie konkrétneho právneho predpisu o zaistení bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci. V konaní súd prvej inštancie nezistil, že by existovala konkrétna norma, či už právny predpis, interná norma alebo pokyn, ktorý by žalobca svojím správaním porušil a v príčinnej súvislosti s tým, že by prišlo ku poškodeniu jeho zdravia. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaní sa nimi uvádzanými liberačnými dôvodmi nezbavili, a to ani čiastočne, zodpovednosti za úraz žalobcu. Ako liberačný dôvod uvádzali zavinené porušenie právnych predpisov a pokynov na zaistenie bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci žalobcom, ktorý bol s nimi riadne oboznámený a ich dodržiavanie žalovaní sústavne vyžadovali a kontrolovali. Ku otázke, ktorý zo žalovaných je zodpovedným za pracovný úraz žalobcu, ktorý utrpel pri výkone práce pre inú právnickú osobu pri dočasnom pridelení v zmysle § 58 Zákonníka práce, súd uvádza, že hoci má právnická osoba - žalovaná 2/ počas dočasného pridelenia povinnosť zaisťovať bezpečnosť a ochranu zdravia prideleného zamestnanca, dočasné pridelenie nemá vplyv na trvanie pracovnoprávneho vzťahu založeného so zamestnávateľom - žalovanou 1, s ktorou poškodený zamestnanec uzavrel pracovnú zmluvu. Za škodu na zdraví spôsobenú pracovným úrazom zodpovedá žalovaná 1/ ako zamestnávateľ, u ktorého bol zamestnanec v čase pracovného úrazu v pracovnom pomere, keď nevyhnutným predpokladom zodpovednosti zamestnávateľa za škodu spôsobenú zamestnancovi pracovným úrazom je existencia pracovnoprávneho vzťahu, vznik škody pri plnení pracovných úloh alebo v priamej súvislosti s ním. Podľa súdu prvej inštancie aj s odkazom na absenciu osobitnej právnej úpravy zodpovedného subjektu v ustanovení § 214 a nasl. Zákonníka práce za úraz, ktorý utrpel zamestnanec v čase dočasného pridelenia, zodpovedá zamestnávateľ, s ktorým má zamestnanec uzatvorenú pracovnú zmluvu. Vo zvyšku (žalobcom uplatneného nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia) súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaných. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a 2, keď v celom rozsahu úspešnej žalovanej 2/ priznal súd prvej inštancie proti neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu a vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným 1/, keď žalobca bol vo vzťahu ku žalovanému 1/ úspešný čo do uplatneného nároku na určenie miery zavinenia pracovného úrazu a neúspešný čo do nároku na zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, rozhodol súd podľa pomeru úspechu žalobcu a žalovanej 1/. Konštatoval, že keďže ich pomer úspechu v tomto konaní vyhodnotil na oboch stranách ako čiastočný v pomere 50% ku 50%, keď každý z nich mal úspech, resp. neúspech vo vzťahu ku jednému z dvoch žalobou uplatnených nárokov, pričom pokiaľ ide o nárok na určenie miery zodpovednosti za pracovný úraz, tento nárok nie je možné finančne vyjadriť, vyslovil súd prvej inštancie, že žalobca a žalovaná 1/ nemajú nárok na náhradu trov konania.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti výroku III., IV. a V., aj proti uzneseniu súdu prvej inštancie rozsudkom z 27. februára 2018 sp.zn. 5Co/26/2018, 5Co/50/2018 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny. Odmietol odvolanie žalobcu voči napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie. Žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil i s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, obmedzil sa odvolací súd na konštatovanie správnosti dôvodov uvedených súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Plne sa stotožnil s rozhodnutím a názorom súdu prvej inštancie. Odvolanie proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie odmietol ako oneskorene podané podľa § 386 písm. a/ CSP.

4. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namieta, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnými argumentmi uvedenými v odvolaní, rozhodnutie je podľa neho nepreskúmateľné. Považuje za predčasné rozhodnutie o nároku na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Namieta nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania, poukazuje na § 255 CSP. Tvrdí, že odvolací súd nepostupoval správne vo vymedzení miery úspechu/neúspechu jednotlivých strán sporu pri určení náhrady trov konania. Súd podľa neho nevzali do úvahy skutkový stav, ako vyplýva zo žaloby.

5. Žalované 1/ a 2/ vo svojich vyjadreniach k dovolaniu navrhli dovolanie odmietnuť ako neprípustné.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či sú dané procesné predpoklady pre to, aby uskutočnil meritórny dovolací prieskum napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim *res iudicata*), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

9. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

10. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov (písm. a), ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu (písm. b), strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník (písm. c), v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie (písm. d), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (písm. e), alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v

takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (písm. f).

12. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (ods. 1). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

13. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 420 CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto aj v danom prípade skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

13.1. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13.2. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13.3. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/6/2014, 3Cdo/38/2015, 5Cdo/201/2011, 6Cdo/90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá len tzv. „inú vadu konania“ zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Toto stanovisko je naďalej aktuálne (1Cdo/228/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/92/2018, 4Cdo/59/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/141/2017, 8Cdo/49/2017). V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, o ktoré ide napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

14.1. V posudzovanom prípade je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa strany domáhali, čo navrhovali, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd, aké závery zaujal k jeho právnomu posúdeniu. Súd prvej inštancie v odôvodnení citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie a s jeho skutkovými i právnymi závermi. Z uvedeného je teda celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré treba v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie chápať ako jeden vecný celok) náležitosti v zmysle § 393 CSP. Jeho postup, vo vzájomnej súvislosti s konaním a rozsudkom súdu prvej inštancie, nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda v danom prípade odvolací súd procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

14.2. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

14.3. Najvyšší súd so zreteľom na obsah dovolania zdôrazňuje, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá prípustnosť dovolania (1Cdo/126/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/12/2015, 4Cdo/191/2011, 5Cdo/43/2013, 6Cdo/95/2012, 7Cdo/179/2014, 8Cdo/346/2014). K procesným právam strany sporu nepatrí, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz alebo dôkaz, o ktorom sa procesná strana subjektívne domnieva, že by mal byť súdom vykonaný. Rozhodovanie o tom, ktoré z dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania. Ak sa súd rozhodne, že určité dôkazy nevykoná (napríklad preto, že sú podľa jeho názoru pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup znemožňujúci procesnej strane uskutočňovať jej procesné oprávnenia v zmysle § 420 písm. f/ CSP (3Cdo/26/2017).

15. Je zrejmé, že žalobca z hľadiska obsahového (§ 124 ods. 1 CSP) - vyvodzuje procesnú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP aj z právnych záverov súdov oboch inštancií, na ktorých založili svoje rozhodnutia. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

15.1. Judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na názore, že nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP (R 24/2017, 1Cdo/202/2017, 2Cdo/101/2017, 3Cdo/94/2017, 4Cdo/47/2017, 5Cdo/145/2016, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/76/2018).

16. Vzhľadom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nevyplýva z § 420 CSP.

17. Žalobca prípustnosť dovolania vyvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle uvedeneho ustanovenia je síce dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, no v zmysle odseku 2 tohto ustanovenia je v takomto prípade prípustnosť dovolania vylúčená, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

17.1. Žalobca namieta, že súdy nepostupovali správne vo vymedzení miery úspechu/neúspechu jednotlivých strán sporu pri určení náhrady trov konania a nevzali do úvahy skutkový stav, ako vyplýva zo žaloby. Uvádza, že súdy síce aplikovali správny právny predpis, ale tým, že ho použili na nedostatočne zistený skutkový stav, neboli závery, ku ktorým dospeli správne a viedli k nesprávnemu rozhodnutiu.

17.2. Najvyšší súd uvádza, že v § 357 písm. m/ CSP je uvedené uznesenie o nároku na náhradu trov konania, je v zmysle § 421 ods. 2 CSP vylúčená prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým rozhodol o odvolaní proti uzneseniu prvoinštančneho súdu o trovách konania.

18. Vzhľadom na to, že dovolanie žalobcu podľa § 420 CSP a podľa § 421 ods. 1 CSP prípustné nie je, dovolací súd ho odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

19. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.